

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/41/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117200615
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2117200615.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Martina Valentová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci žalobcu: G. Z., nar. X.X.XXXX, adresa M. I. B. XXX, zastúpeného splnomocnenkyňou: V. Z. adresa I., B. XXXX/XX, proti žalovanej: Z. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom G., J. XXXX/X, zastúpenej splnomocnencom: KADUC & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Trnava, Vajanského 40, IČO: 50 290 762, o vrátenie daru a určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, na odvolanie žalobcu, proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 11C/6/2017-138 zo dňa 14.9.2017, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanej **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. vyslovil, že žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% trov konania.
2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 137 písm. a) a c) zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), § 3 ods. 1, § 34, § 132 ods. 1, § 628 ods. 1 a 2, § 630 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ).
3. Prioritne súd skonštatoval, že v prípade prvého z dvoch žalobou uplatňovaných nárokov išlo o výrok, ktorým sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanej vrátiť dar žalobcovi, teda išlo o žalobu v zmysle § 137 písm. a) CSP o splnenie povinnosti. Keďže žalobca po pripustení zmeny petitu žaloby požadoval určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, súd mal za to, že žaloba v časti na plnenie bola nadbytočná. Ak je predmetom daru nehnuteľnosť, darca sa musí domáhať na súde žalobou o určenie vlastníckeho práva k daru, pretože až určovací výrok súdu je podkladom pre ďalší zápis vlastníckeho práva k daru do katastra nehnuteľností, ktorý sa vykoná záznamom podľa § 34 Katastrálneho zákona. V prípade uplatnenia takéhoto nároku súd rieši ako predbežnú otázku, či boli splnené podmienky pre vrátenie daru podľa § 630 OZ. Vzhľadom na to súd žalobu v jej prvom petite zamietol ako nadbytočnú a nedôvodnú.
4. V prípade druhého z navrhnutých petitov súd uviedol, že išlo o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, teda o určovací žalobu v zmysle § 137 písm. c) CSP, pričom skonštatoval, že žalobca má naliehavý právny záujem na požadovanej určovacej žalobe v rozsahu druhého žalobného petitu a preto prikročil k posúdeniu tohto merita veci.

5. Súd najskôr posúdil námietky žalovanej, či sú splnené formálne náležitosti výzvy na vrátenie daru. V konaní bolo sporné, či bola žalovaná pred podaním žaloby na súd vyzvaná žalobcom na vrátenie daru. Žalobca tvrdil, že žalovaná bola k tomuto vyzvaná ústne, čo navrhoval preukázať výsluchom svedka G. Z.. Súd nevykonal navrhnuté dokazovanie, nakoľko nebolo nevyhnutné preukazovať výzvu na vrátenie daru urobenú pred začatím konania. Zo žiadneho zákonného ustanovenia totiž nevyplýva povinnosť žalobcu pred podaním žaloby doručiť žalovanej do vlastných rúk výzvu na vrátenie daru, keď Občiansky zákonník nestanovuje žiadne náležitosti výzvy k vráteniu daru, ani jej obsah. Súd má za to, že výzva na vrátenie daru môže byť obsiahnutá aj v žalobe, pričom jej doručením žalovanej je splnená podmienka uplatnenia práva darcu na vrátenie daru (v tejto súvislosti prvoinštančný súd odkázal na rozsudky Krajského súdu v Nitre sp.zn. 8Co/79/2014 zo dňa 27.03.2014, a sp.zn. 6Co/107/2013 zo dňa 19.06.2013).

6. Následne súd prvej inštancie skonštatoval, že ustanovenie § 630 OZ umožňuje vyvodiť zodpovednosť voči obdarovanému za hrubé porušenie dobrých mravov. Dobré mravy nie sú zákonom definované, ich obsah spočíva vo všeobecne platných normách morálky, pri ktorých je daný všeobecný záujem ich rešpektovania. Vo všeobecnosti ide o súhrn morálnych pravidiel správania, v spoločnosti všeobecne akceptovaných noriem etiky, morálky a mravnosti. Vrátenie daru možno potom považovať za sankciu, ktorou darca postihuje obdarovaného za jeho správanie hrubo porušujúce tieto morálne pravidlá. Uvedené zákonné ustanovenie za právne relevantné považuje len také správanie obdarovaného, ktoré sa objektívne prejavilo. Pritom nie je rozhodujúci subjektívny pocit a úsudok darcu (R 61/1997). Hrubým porušením dobrých mravov sa rozumie ich porušenie značnej intenzity alebo ich sústavné porušovanie (R 88/1998). Právo darcu domáhať sa vrátenia daru nevzniká pri prostej nevďačnosti obdarovaného voči darcovi, ani pri menej významnom porušení dobrých mravov zo strany obdarovaného (R 31/1999). Právo darcu na vrátenie daru nezakladá akékoľvek negatívne správanie sa obdarovaného voči darcovi, ale len také negatívne správanie sa obdarovaného, ktoré vzhľadom na všetky významné okolnosti konkrétneho prípadu možno hodnotiť ako hrubé porušenie dobrých mravov. O také správanie ide spravidla v prípade porušenia dobrých mravov spôsobom vyznačujúcim sa značnou intenzitou alebo sústavnosťou.

7. Na základe vykonaného dokazovania súd zistil, že žalobca ako darca sa nemôže úspešne domáhať vrátenia daru, nakoľko v konaní nepreukázal, že by sa žalovaná ako obdarovaná správala voči nemu alebo voči členom jeho rodiny spôsobom, ktorý možno hodnotiť ako hrubo porušujúci dobré mravy.

8. Súd vychádzal z toho, že žalobca tvrdené hrubé porušenie dobrých mravov zo strany žalovanej skutkovo vymedzil tak, že žalovaná hrubým spôsobom urážala žalobcu, že pred svedkami RNDr. L. K. a F. Y. sústavne používala hrubé, vulgárne a hanlivé urážky, a to že je žalobca „starý k...“, o čom mali svedčiť SMS správy žalovanej adresované svedkom v období od mája 2015 do mája 2016. Ďalej bolo ako hrubé porušenie dobrých mravov označené správanie žalovanej k deťom žalobcu, keď žalovaná sa mala snažiť ich očistiť nielen v očiach žalobcu, ale aj v očiach obyvateľov obce M. I. B., aby tak vzťah medzi otcom a jeho deťmi ochladol natoľko, že sa nebudú s ním stretávať, pričom mala o nich rozprávať ako o nevďačných ziskuchtivcoch. Okrem toho sa žalovaná mala o žalobcovi vyjadrovať ako o opilcovi, čím mala o ňom šíriť nepravdivé informácie, ktorými sa mala snažiť poškodiť jeho dobré meno v rodnej obci. Napokon žalobca za hrubé porušenie dobrých mravov označil aj neposkytnutie pomoci žalobcovi pri stavbe rodinného domu zo strany žalovanej.

9. Pokiaľ ide o hrubé urážanie žalobcu zo strany žalovanej, žalovaná uvedené poprela a uviedla, že naopak k hrubému správaniu dochádzalo zo strany žalobcu voči nej. Predovšetkým súd uvádzal, že žalobca v priebehu konania ani nekonkretizoval, k akému hrubému urážaniu jeho osoby, k akým osobným invektívam zo strany žalovanej malo dochádzať, neoznačil ani nepredložil žiaden dôkaz na preukázanie jeho tvrdenia v žalobe, že žalovaná sa dopúšťala intenzívnych osobných útokov na integritu žalobcu. V konaní teda nebolo preukázané, že by sa žalovaná dopúšťala hrubo urážlivého správania priamo osobne voči žalobcovi.

10. Z výpovedí svedkov RNDr. L. K. a F. Y. bolo preukázané, že žalovaná svedkom zaslala maximálne dve (K.) až tri (Y.) SMS správy, v ktorých žalobcu označila hanlivým spôsobom. Svedkovia nevedeli uviesť, kedy im boli správy zaslané, ani konkrétne znenie SMS správ, nevedeli sa vyjadriť, o čom konkrétne komunikovali so žalovanou, keď zároveň priznali, že obsahom správ nebolo len hanlivé označenie žalobcu. Súd má za to, že svedkami uvádzané označenie žalobcu v SMS správach je možné považovať za neslušné, nevhodné, avšak nie do takej intenzity, aby bolo možné hovoriť o hrubom

porušení dobrých mravov. Okrem toho, uvedené správy je potrebné hodnotiť vo vzťahu k okolnostiam prípadu, kedy išlo o partnerov, ktorí mali vo vzťahu problémy (svedok Z. ml. sa vyjadril, že to boli neustále rozchody; obdobne svedkovia K. a Y. potvrdili, že posledné 3 roky boli vzťahy medzi partnermi zhoršené). Z výpovede svedka K. vyplýva, že žalovaná sa mu chcela na žalobcu sťažovať, uvádzala, že žalobca jej robí zle. Ak teda žalobcu hanlivo označila v SMS správe, je potrebné to hodnotiť v kontexte danej situácie. Uvedené SMS správy ani nie je možné považovať za zvlášť intenzívne porušenie dobrých mravov, keď išlo len o komunikáciu medzi dvoma ľuďmi, nešlo o nadávanie žalobcovi priamo osobne jemu do očí, ani o jeho ohováranie na verejnosti, pred skupinou ľudí, ktoré konanie by mohlo vykazovať intenzitu väčšiu.

11. Súd tiež poukázal na skutočnosť, že žalobca ani nevedel skutkovo uviesť, kedy mali byť SMS správy svedkom zaslané, čo označil za prekvapujúce, keď práve od týchto SMS správ odvodzuje žalobca nárok na vrátenie daru. Súd má za to, že ak by žalobca tieto správy skutočne považoval za hrubo porušujúce dobré mravy, mal by o nich lepší prehľad, a to pokiaľ ide o čas ich zaslania, počet i konkrétne znenie. Hoci správanie hrubo porušujúce dobré mravy musí byť objektívne dané, predovšetkým však sám darca musí takéto správanie obdarovaného vnímať zvlášť negatívnym spôsobom (keď to u neho má vzbudiť presvedčenie o tom, že ide o dôvod na vrátenie daru) a z neúplných tvrdení žalobcu nevyplýva, že to takto skutočne pociťoval. Pokiaľ ide o komunikáciu žalovanej a svedkov cez J. (svedok K. uviedol, že väčšinou takto komunikovali), súd poukazuje na to, že žalobca túto komunikáciu a prípadné hanlivé označenie žalobcu žalovanou v tejto komunikácii skutkovo nevymedzil ako dôvod na vrátenie daru (uvádzal len zaslané SMS správy), a preto na prípadné hanlivé označenie žalobcu žalovanou v tejto komunikácii nie je možné prihliadať, keďže súd je viazaný tým, aké dôvody na vrátenie daru uviedol žalobca.

12. Podľa súdu prvej inštancie žalobca ďalej v konaní nepreukázal, že by zo strany žalovanej došlo k ohováraniu jeho detí, keď jeho tvrdenia, že sa žalovaná mala vyjadrovať hanlivo o jeho deťoch s cieľom narušiť vzťah medzi ním a deťmi, neboli potvrdené výpoveďami svedkov W. Z. a G. Z. ml.. M. W. Z. uviedla, že počula také reči, že žalovaná sa inak zariadi, aby sa s nimi nemusela deliť, pričom sa k nej nedostali nejaké iné vyjadrenia žalovanej. Svedkyňa teda nepotvrdila žiadne ohováranie svojej osoby, keď uvedené reči za ohováranie nie je možné považovať. Svedok G. Z. ml. uviedol, že žalovaná jemu do očí sa o ňom negatívne nevyjadrovala, započul, že sú nedobré deti, že túžia po majetku, pričom to počul rôzne od susedov, obyvateľov z dediny. Nedobré deti v zmysle, že nemajú dobré vzťahy, že si nevychádzajú s otcom. Rozprávalo sa v dedine, že žalovaná chce otcov majetok, že deťom nič nenechá. Keď započul nejaké reči o nich ako o deťoch, nekládol tomu nejakú váhu. Myslí si, že nejaké reči smerované od žalovanej, ktoré by ho urážali, nepočul. Z uvedenej výpovede svedka nevyplývajú žiadne urážlivé tvrdenia na jeho adresu, pričom ani sám svedok ich za také nepovažoval, nie je potom možné, aby ich za urážlivé považoval žalobca. Žiaden zo svedkov pritom nepotvrdil skutkové tvrdenia žalobcu, že by sa žalovaná o nich vyjadrovala ako o ziskuchtivých krkavcoch alebo nevďačných ziskuchtivcoch, a nebolo to preukázané ani iným dôkazom. Rovnako nebolo preukázané, že by správanie žalovanej prispelo k výraznému naštŕbeniu vzťahov medzi žalobcom a jeho deťmi, keď svedkyňa W. Z. a svedok G. Z. ml. zhodne uviedli, že nezbadali nejaký rozdiel vo vzťahu s otcom, odkedy sa spoznal príp. začal žiť so žalovanou.

13. V konaní podľa prvoinštančného súdu nebolo preukázané ani tvrdenie žalobcu, že žalovaná sa mala o ňom vyjadrovať ako o opilcovi, čím mala o ňom šíriť nepravdivé informácie, ktorými sa mala snažiť poškodiť jeho dobré meno v rodnej obci. Z vety „Nepijem a pamätám si všetko.“ v e-maile zo dňa 16.1.2017 nie je možné jednoznačne vyvodiť, že žalovaná tým chce povedať, že pije žalobca, a už vôbec tento e-mail nepreukazuje ohováranie žalobcu pred podaním žaloby, keďže uvedený e-mail pochádza až z obdobia po začatí konania. Ak žalobca za hrubé porušenie dobrých mravov označil aj neposkytnutie pomoci žalobcovi pri stavbe rodinného domu zo strany žalovanej, súd poukázal na to, že žalovanej zo žiadneho právneho predpisu alebo zmluvy nevyplývala povinnosť pomoci pri stavbe domu. Zároveň za hrubo porušujúce dobré mravy by ani nebolo možné považovať neposkytnutie akejkoľvek pomoci, ale len neposkytnutie potrebnej pomoci. O takú ide podľa ustálenej súdnej praxe napr. v prípade neposkytnutia pomoci rodičovi, ktorý je na pomoc potomka odkázaný. V prejednávanej veci nebolo tvrdené, ani preukázané, že by žalobca pomoc žalovanej pri stavbe domu vôbec potreboval. Okrem toho však súd mal v konaní za preukázané, že žalovaná sa na stavbe domu podieľala. Hoci by aj nevykonávala priamo stavebnú činnosť, žalobca uznal participáciu žalovanej pri stavbe domu minimálne vo forme upratovania na stavbe, občasného večerného rozvozu pomocníkov na stavbe, vyhľadania lacnejšieho stavebného materiálu cez internet, zabezpečenia vyplatenia okien, vymalovania izby. Pre

účely tohto konania je pritom bez významu, v akom rozsahu sa na stavbe domu podieľal žalobca (či vo väčšom), podstatné je, že nie je možné vyvodiť ten záver, že by žalovaná žalobcovi neposkytla žiadnu pomoc.

14. Súd ďalej poukázal na to, že nie každé správanie, ktoré nie je v súlade so spoločensky uznávanými pravidlami slušného správania vo vzájomných vzťahoch medzi ľuďmi, napĺňa znaky ustanovenia § 630 OZ. Predpokladom aplikácie tohto ustanovenia je kvalifikované porušenie morálnych pravidiel konkrétnym správaním obdarovaného, ktorého stupeň závažnosti je hodnotený podľa objektívnych kritérií a nie len podľa subjektívneho názoru darcu. Hrubé porušovanie dobrých mravov znamená, že musí ísť o porušovanie značnej intenzity alebo porušovanie sústavné, ktoré trvaním, priebehom a spôsobom nadobúda povahu hrubého porušovania dobrých mravov. K naplneniu skutkovej podstaty pre vrátenie daru smeruje len také závadné konanie obdarovaného voči darcovi alebo členom jeho rodiny, ktoré z hľadiska svojho rozsahu a intenzity nevzbudzuje žiadne pochybnosti o jeho hrubej kolízii s dobrými mravmi. Nepostačuje akékoľvek nevhodné správanie sa obdarovaného, ale také, ktoré s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Za hrubé porušenie dobrých mravov nemožno považovať porušenie obvyklých a očakávaných pravidiel správania sa a spolunažívania, resp. očakávaných prejavov vďaky.

15. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že dôkazné bremeno v konaní niesol žalobca, ktorý pre úspech v spore musel preukázať konkrétne, kvalifikované správanie sa žalovanej voči nemu alebo členom jeho rodiny, ktoré by bolo nie v akomkoľvek, ale v hrubom rozpore s dobrými mravmi s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, čo sa mu nepodarilo. Podarilo sa mu preukázať iba nevhodné správanie žalovanej, ktoré je možné považovať za neslušné (vyjadrenie sa hanlivo o žalobcovi pred jeho priateľmi), ktoré sa však nevyznačuje značnou intenzitou (išlo o označenie žalobcu nadávkou len v rámci písomného styku, nie na verejnosti a nešlo o nadávku adresovanú priamo žalobcovi), ani sústavnosťou (išlo o dve najviac tri SMS správy zaslané dvom osobám). Zároveň je potrebné prihliadnuť na to, že žalobca a žalovaná pôvodne tvorili partnerský pár, v ktorom začalo dochádzať k nezhodám, čo uviedli obe strany sporu. O problémoch medzi žalobcom a žalovanou vypovedal aj svedok G. Z. ml., ktorý uviedol, že sa dopyčul od otca a kamarátov (svedkovia), že sú zase rozídení, a že vo vzťahu boli časté rozchádzania a schádzania. Žalovaná sa mala svedkovi RNDr. L. K. sťažovať na žalobcu, že jej robí zle, na čo jej svedok napísal, aby sa nesťažovala, že nechce nič vedieť. Ak sa aj žalovaná vyjadrila hanlivo na adresu žalobcu, je potrebné to vnímať v kontexte uvedených partnerských problémov, o ktorých sa chcela zveriť priateľom. S poukazom na uvedené mal súd prvej inštancie za to, že správanie sa žalovanej nenieslo znaky vyžadované na vrátenie daru zákonom, teda že by svojim konaním vo vzťahu k žalobcovi, resp. k členom jeho rodiny hrubo porušovala dobré mravy v intenzite, ktorá je porovnateľná napr. s fyzickým násilím, hrubými osobnými urážkami, či neposkytnutím pomoci vyplývajúcej z právnych predpisov alebo zmluvného vzťahu.

16. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na skutočnosť, že po ukončení partnerského vzťahu zostali medzi stranami sporu nevyriešené majetkové otázky, dotýkajúce sa nielen vlastníckeho práva k rozostavanému rodinnému domu stavanému na pozemkoch, ktoré sú predmetom tohto konania, ale aj iných vecí. Z tvrdení žalobcu vyplýva, že strany sporu sa pokúšali o „komplexné a konečné vyporiadanie“, s tým, že do detailov bolo medzi stranami dohodnuté vzájomné plnenie. Z e-mailu zo dňa 16.1.2017, ktorý predložil žalobca (č.l. 40), vyplýva, že žalobca mienil žalovanej vyplatiť peniaze ako „odstupné“ za vrátenie podielu k pozemku, pričom v replike (č.l. 49) žalobca uviedol, že podkladom mala byť cena 30,- Eur za 1m2 pozemku. Súd má za to, že ak by žalobca skutočne pociťoval správanie žalovanej voči nemu ako hrubo porušujúce dobré mravy, je vylúčené, aby za vrátenie podielu k nehnuteľnosti bol ochotný žalovanej vyplatiť akúkoľvek sumu, pretože tieto skutočnosti sú v zrejmom rozpore. Za pravú príčinu požiadavky žalobcu na vrátenie daru súd považoval nie správanie sa žalovanej, ale skutočnosť, že medzi bývalými partnermi nedošlo k majetkovému vyporiadaniu, ku ktorému pôvodne smerovali. Uvedené viedlo k zmene postoja žalobcu, ktorý si rozmyslel svoju vôľu žalovanú obdarovať. Hoci by bolo bezpochyby pre ďalšie riešenie sporov týkajúcich sa spoluvlastníckeho podielu žalovanej na rozostavanej stavbe pre žalobcu výhodnejšie, keby bol výlučným vlastníkom pozemku pod stavbou, v konaní o vrátenie daru sa týmto súd nemôže zaoberať. Pokiaľ ide o spor medzi žalobcom a žalovanou, týkajúci sa zápisu rozostavanej stavby do podielového spoluvlastníctva oboch do katastra nehnuteľností, toto nemá vplyv na rozhodnutie vo veci vrátenia daru, keďže konanie žalovanej súvisiace so zápisom do katastra ani nebolo skutkovo vymedzené ako dôvod vrátenia daru. Súd je viazaný skutkovým vymedzením žaloby, v tomto prípade tým, ako správanie sa žalovanej hrubo porušujúce dobré mravy definoval žalobca.

17. Súd prvej inštancie v odôvodnení tiež uviedol prečo nevykonal niektoré navrhnuté dôkazy. Nevykonal dokazovanie vyžiadaním prepisu SMS správ od mobilného operátora žalovanej (správy žalovanej adresované svedkom Y. a K. v období od mája 2015 do mája 2016), nakoľko svedeckými výpoveďami bolo preukázané, že išlo o dve či tri správy každému zo svedkov, ktorý výsledok dokazovania pre rozhodnutie vo veci postačoval. Zároveň žalovaná s vykonaním takéhoto dokazovania nesúhlasila, išlo by pritom o zásah do súkromia žalovanej a do jej práva na ochranu tajomstva dopravovaných správ. Žalobca nevedel uviesť, čo by malo byť obsahom správ, ani ich počet alebo dátumy zaslania, preto by vykonanie tohto dôkazu nebolo primerané. Ako nerelevantné pre rozhodnutie vo veci samej súd nevykonal dokazovanie vyžiadaním výpisu z lekárskej karty žalovanej, z ktorej by malo byť zrejmé, odkedy žalovaná užíva lieky na srdcový tlak, nakoľko takéto dokazovanie nemá súvis s predmetom sporu a nemohlo by mať vplyv na jeho výsledok. Súd tiež nevykonal dokazovanie výsluchom svedka B. N., ktorý sa mal vyjadriť k podielu žalovanej pri výstavbe domu, nakoľko pre rozhodnutie vo veci uvedený dôkaz nebol potrebný. Súd ďalej nevykonal dokazovanie výsluchom svedka G. Z. z dôvodu uvedeného v bode 32. rozsudku.

18. Žalobca v konaní tvrdil, že žiadnym spôsobom nedal dôvod na to, aby sa žalovaná vyjadrovala o ňom hanlivo a vulgárne. Žalovaná za účelom preukázania negatívneho prístupu žalobcu k nej navrhovala doplniť dokazovanie výsluchom jej syna ako svedka. Súd z dôvodu hospodárnosti konania a nenavyšovania trov nevykonal toto dokazovanie, nakoľko mal za to, že v konaní nebolo preukázané kvalifikované správanie sa žalovanej voči žalobcovi, t.j. správanie hrubo porušujúce dobré mravy. Bolo by preto nadbytočné a nevhodné vykonať dokazovanie ohľadom správania sa žalobcu k žalovanej, nakoľko by nemohlo viesť k inému rozhodnutiu súdu. Z rovnakého dôvodu súd nevykonal dokazovanie výsluchom svedka N. Z..

19. Keďže žalobca v konaní nepreukázal kvalifikované správanie sa žalovanej voči nemu alebo členom jeho rodiny, teda správanie, ktoré by dosahovalo taký stupeň intenzity alebo sústavnosti, kedy by bolo možné ho považovať za správanie sa v hrubom rozpore s dobrými mravmi, súd žalobu ako nedôvodnú aj v časti druhého požadovaného petitu vo výroku I. zamietol.

20. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a vo výroku II. priznal plne úspešnej žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% trov konania. Doplnil, že o výške náhrady trov konania žalovanej bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Súd pritom skonštatoval, že dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu § 257 CSP v konaní žalobcom neboli tvrdené a súd ich sám nezistil, preto nevidel dôvod na aplikáciu uvedeného ustanovenia v prejednávanej veci.

21. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal odvolanie žalobca, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd v zmysle § 389 napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania; alternatívne v zmysle § 388, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a zároveň žalobcovi prizná náhradu trov konania prvej inštancie, ako aj trov odvolacieho konania. Ako odvolacie dôvody označil dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP.

22. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, s odkazom na závery súdov v rozhodnutiach R 129/1999, 1Cdo 6/2014, 3Cdo 38/2015, 5Cdo 201/2011, 6Cdo 90/2012, rozsudok ESLP Ankerl v. Švajčiarsko a Helle v. Fínsko, vyslovil názor, že súd prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu rozsudku nepostupoval v súlade s procesnými pravidlami obsiahnutými v CSP, keď

- nepostupoval v súlade s ustanoveniami o prostriedkoch procesného útoku a procesnej obrany (§ 181 ods. 3 CSP), keď za sporné považoval, že sa žalovaná vulgárne vyjadrovala o žalobcovi v sms správach žalovanej zaslaných svedkom F. Y. a L. K., ako aj to, že žalovaná rozprávala o deťoch žalobcu ako o „nevďačných ziskuchtivcoch“; žalovaná pritom v konaní nikdy výslovne nepoprela existenciu týchto sms správ ako ani to, že sa v nich vulgárne vyjadrovala o žalobcovi, ako ani to, že sa o deťoch žalobcu vyjadrovala ako o „nevďačných ziskuchtivcoch“, ako ani neuviedla svoje tvrdenia o predmetných skutkových tvrdeniach a preto mal súd tieto skutočnosti považovať v súlade s § 151 ods. 1 CSP za

nesporné, čo neurobil a tým znemožnil žalobcovi domôcť sa na súde účinnej a spravodlivej ochrany svojich práv, nehovoriac o porušení zásady rovnosti strán sporu, čím založil stav nerovnosti zbraní strán sporu,

- nepostupoval v súlade s ustanoveniami o dokazovaní (§ 181 ods. 3 CSP), keď súd nútil žalobcu uviesť presné skutkové tvrdenia o vulgárnych vyjadreniach žalovanej na adresu žalobcu obsiahnutých v sms správach zaslaných samotnou žalovanou svedkom Y. a K. a v prípade, kedy ich žalobca neuvedie alebo z výpovedí vyplynú iné vulgárne vyjadrenia, o ktorých nemal žalobca vedomosť, nebude súd na ne prihliadať (viď zápisnica z pojednávania z 27.6.2017); vulgárne vyjadrenia žalovanej boli zaslané predsa svedkom a nie žalobcovi a preto žalobca objektívne nevedel úplne a presne uviesť ich obsah. Takýto postup súdu by znamenal, že žalobca si mal svedkov vopred pripraviť, aby sa ich výpovede zhodovali, čo je v právnom štáte absolútne neprípustné a považuje sa za nezákonne získaný dôkazný prostriedok, čím súd porušil základné zásady dokazovania a tým znemožnil žalobcovi domôcť sa na súde ochrany svojich práv a právom chránených záujmov,

- nepostupoval v súlade s § 181 ods. 2 CSP, keď ako ani spornú ani ako nespornú súd neurčil existenciu dohody o vrátení daru medzi žalobcom a žalovanou, ktorej konkludentné uzatvorenie v konaní ako aj vo svojich vyjadreniach deklaroval a ktorú chce preukázať výsluchom svedka G. Z., pričom preukázanie existencie dohody bola skutočnosť, ktorá mala podstatný a rozhodujúci význam pre rozhodnutie vo veci samej, čím súd znemožnil žalobcovi domôcť sa na súde účinnej a spravodlivej ochrany svojich porušených práv a právom chránených záujmov,

- nepostupoval podľa § 181 ods. 2 CSP, keď najprv ako spornú súd určil skutočnosť, či bola žalovaná pred podaním žaloby vyzvaná na vrátenie daru a keď túto skutočnosť sa žalobca pokúsil preukázať výsluchom svedka G. Z. súd tento návrh na vykonanie dôkazu zamietol a uviedol, že výzvu na vrátenie daru ako podmienku vrátenia daru nie je potrebné preukázať, čím samotný súd vytvoril stav právnej neistoty, kedy strany sporu ani nevideli, čo súd považuje za sporné a čo nie,

- opomenul princíp kontradiktórnosti, keď sa jednostranne zamerlal len na dodržiavanie povinností žalobcu a to povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť a úplne zabudol, že v konaní má svoje povinnosti aj žalovaná a to najmä povinnosť účinného popretia skutkových tvrdení žalobcu v zmysle § 151 CSP, čím porušil základnú zásadu civilného sporového konania aj právneho štátu v zmysle čl. 6 CSP a to zásadu rovnosti strán sporu a založil tak stav nerovnosti zbraní strán sporu.

23. V ďalšej časti odvolania žalobca rozoberá uplatnený odvolací dôvod, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pričom s poukazom na judikatúru NS SR (R 111/1998, Nález Ústavného súdu SR I.ÚS 243/07 aj vymenovanú judikatúru ESLP) vyslovil názor, že odôvodnenie rozsudku vôbec nespĺňa základné náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, obsahuje mnohé rozporuplné závery, ktoré si odporujú s vykonaným dokazovaním ako aj so súdom nesprávne zisteným skutkovým stavom a opačne, čím sa rozsudok stáva nepreskúmateľným, čo bližšie zdôvodňuje v ďalších častiach odvolania.

24. V časti odvolania zameranej na odvolací dôvod, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností s poukazom na ust. § 187 ods. 1 CSP poukázal na to, že súd nevykonal žalobcom opakovane navrhnutý dôkaz výsluch svedka G. Z. a to z dôvodu, že nebolo nevyhnutné preukazovať výzvu žalobcu na vrátenie daru urobenú pred začatím konania. Žalobca ale nenavrhol súdu vykonať výsluch svedka len z dôvodu preukázania výzvy na vrátenie daru. Namietal, že súd nevysvetlil, prečo pri predbežnom prejednaní považoval výzvu za spornú. Napokon rozhodol, že dôkaz na ňu súd nevykoná, pretože výzvu v zmysle ustálenej judikatúry nie je potrebné preukazovať. Pritom opomenul, že výsluch G. Z. žalobca navrhoval najmä z dôvodu preukázania uzavretia dohody strán o vrátení daru a celkovom vyporiadaní vzájomných nárokov žalobcu a žalovanej. Nevykonaním tohto dôkazu súd stratil možnosť zistiť podstatnú skutočnosť pre základné a spravodlivé rozhodnutie vo veci, ktorou je aj dohoda strán o vrátení daru. Nevykonanie dôkazu z tohto dôvodu súd žiadnym spôsobom neodôvodnil. Tento dôkaz bol pritom bez najmenších pochybností spôsobilý priniesť v konaní závažné skutkové zistenia. Súd tým zhoršil žalobcovu dôkaznú pozíciu v spore. Zjavne nesprávne a nespravodlivo z tejto pozície vyvodil záver, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno. Odvolateľ ďalej argumentoval tým, že okresný súd tiež nevykonal dokazovanie vyžiadanim prepisu sms správ od mobilného operátora žalovanej adresovaných svedkom Y. a K., pričom dôvodom bol počet (dve maximálne tri) a nesúhlas žalovanej, ktorá sa domnieva, že by išlo o zásah do jej súkromia. V tejto súvislosti odvolateľ odkázal na čl. 22 Ústavy SR, že ochrana dopravovaných správ nie je absolútna. Obsah krátkych textových správ je možné dokumentovať a zverejniť v súdnom konaní za určitých okolností aj bez privolenia dotknutej osoby a to pri dodržaní podmienok vyžadovaných ústavou a

medzinárodnými dohovormi pri zásahu do práva na súkromie, teda zásah musí byť v súlade s legitímnym účelom a tento zásah musí byť nevyhnutný v demokratickej spoločnosti. Počet správ ako dôvod pre nevykonanie dôkazu len zvýrazňuje nekonzistentnosť odôvodnenia rozhodnutia a s tým súvisiacu jeho nesprávnosť.

25. V ďalšej časti odvolania sa žalobca venoval odvolaciemu dôvodu, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam s poukazom na § 191 ods. 1 CSP. Za príklad, keď hodnotiacia úvaha súdu odporuje tvrdeniam strán, zásadám formálnej logiky, ale najmä nevychádza zo skutkového stavu, je podľa neho nesprávne zistenie súdu, že pravou príčinou požiadavky žalobcu na vrátenie daru nie je správanie sa žalovanej, ale skutočnosť, že medzi bývalými partnermi nedošlo k majetkovému vysporiadaniu, ku ktorému pôvodne smerovali, pričom súd vychádzal z presvedčenia, že ak by žalobca skutočne pociťoval správanie žalovanej voči nemu ako hrubo porušujúce dobré mravy, je vylúčené, aby za vrátenie podielu k nehnuteľnostiam bol ochotný žalovanej vyplatiť akúkoľvek sumu, pretože tieto skutočnosti sú v zrejmom rozpore. Podľa odvolateľa súd tu nesprávne vyhodnotil slovo odstupné ako platbu za vrátenie daru. Žalobca nesúhlasil s odplatom za vrátenie daru, ale s vyplatením finančného plnenia za postúpenie práv a povinností zo stavebného povolenia, čo súdu detailne vysvetlil. Nesprávne skutkové zistenia súd podľa odvolateľa rozvinul aj v rámci úvahy o tom, že skončenie partnerského vzťahu strán nemožno považovať za dôvod zakladajúci nárok žalobcu na vrátenie daru. Tento extrémny nesúlad právneho záveru súdu s vykonaným dokazovaním žalobca považuje za závažné pochybenie súdu, ktoré významne ovplyvnilo jeho rozhodnutie vo veci. Ďalšou skutkovou vadou rozhodnutia podľa odvolateľa je nesprávne zistenie súdu, že žalobca za hrubé porušenie dobrých mravov označil neposkytnutie pomoci pri stavbe rodinného domu zo strany žalovanej. Prinajmenšom nelogicky sa žalobcovi javí záver súdu, že hoci neposkytnutie pomoci pri stavbe domu zo strany žalovanej nie je dôvodom na vrátenie daru (súd to považuje za bezvýznamné pre toto konanie), súd aj tak skúmal a mal za preukázané, že žalovaná sa na stavbe domu podieľala.

26. V ďalšej časti odvolania sa odvolateľ venoval odvolaciemu dôvodu, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom po teoretickom vymedzení právneho posúdenia a zásad skúmania splnenia dôvodov na vrátenie daru v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka zdôraznil, že súd prvej inštancie v zmysle uvedených zásad skúmania splnenia dôvodov na vrátenie daru vôbec nepostupoval, pričom dospel k omylu pri aplikácii práva na skutkový stav, ktorý navyše nesprávne zistil a to aj pokiaľ ide o právne posúdenie ne/splnenia dôvodov vrátenia daru aj pokiaľ ide o právne posúdenie, čo sa rozumie pod pojmom hrubé porušenie dobrých mravov. Vulgárne nadávky obsiahnuté v sms správach a J. zaslaných žalovanou svedkom Y. a K. ako ani ohováranie detí žalobcu žalovanou nepovažoval súd prvej inštancie za správanie žalovanej takej intenzity a tak sústavné, aby ho bolo možné považovať za hrubé porušenie dobrých mravov. Žalobca je toho názoru, že tieto závery súdu prvej inštancie neobstoja z nasledovných dôvodov:

- na presnú konkretizáciu vulgárnych nadávok na osobu žalobcu, ako aj na ich časové zadefinovanie mal slúžiť žalobcom navrhnutý dôkaz a to prepis správ vyžiadaný súdom od mobilného operátora, tento dôkaz ale súd nevykonal, hoci ho žalobca navrhol

- už samotná nadávka „starý k...ť“ na adresu žalobcu je hrubo urážajúca a to nielen pokiaľ je adresovaná cudzej osobe, ale navyše ak ide o žalobcu partnera, s ktorým žalovaná prežila 10 rokov, ktorý sa o ňu a jej syna staral, nehovoriac o tom, že žalovaná bola v obci známa ako osoba, ktorá šla do vzťahov aj s pohnútkou získať majetok, čomu nebolo inak ani v tomto prípade, nehovoriac o tom, že jej správanie sa k žalobcovi zásadne zmenilo práve po darovaní daru; všetky tieto skutočnosti, ktoré sú okolnosťami prípadu a ktoré mal súd vziať do úvahy a nezal, vyplynuli z vykonaného dokazovania;

- z výsluchu svedkov Y. a K., že vulgárne sms neboli bežnou komunikáciou žalovanej a svedkov, ani žalovanej a žalobcu práve, naopak, takéto správanie v spoločnosti je potrebné odsúdiť a považovať ho za absolútne neprípustné, najmä vzhľadom na okolnosti prípadu;

- tvrdenie súdu, že vulgárne nadávky žalovanej neboli takej intenzity, aby mohli byť považované za hrubé porušenie dobrých mravov a to najmä z toho dôvodu, že neboli uvádzané na verejnosti nemá opodstatnenie, nakoľko dvaja svedkovia už verejnosť sú, nehovoriac o J. ktorá je verejnou sociálnou sieťou. Navyše ak žalovaná nemala problém vulgárne nadávať na žalobcu pred kamarátmi, ktorí ho dobre poznali, čo jej bránilo vulgárne rozprávať na osobu žalobcu aj pred obyvateľmi obce;

- v konaní bolo preukázané, výpoveďami svedkov Y. a K., že žalobca svojím správaním žalovanej nedal žiaden dôvod na to, aby sa žalovaná vulgárne vyjadrovala o jeho osobe a ohovárala jeho deti.

Vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti prípadu ako aj na správanie sa žalobcu k žalovanej (princíp vzájomnosti) žalobca konštatuje, že vulgárne správy žalovanej na adresu žalobcu zaslané svedkom

v spojení s ohováraním detí žalobcu je správanie, ktoré spĺňa jednak znak intenzity, ako aj znak sústavnosti, a ktoré možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov, ktoré je v zrejmom nepomere k správaniu sa samotného žalobcu ako darcu.

27. Žalovaná odvolací návrh nepodala. K doručenému odvolaniu žalobcu predložila prostredníctvom svojho právneho zastúpenia písomné vyjadrenie, v ktorom navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil a zároveň jej priznal náhradu trov druhoinštančného konania v celom rozsahu. V úvode uviedla, že v celom rozsahu nesúhlasí s tvrdeniami žalobcu a zotrváva na všetkých svojich tvrdeniach z prvoinštančného konania.

28. Prioritne nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tvrdenia žalobcu týkajúce sa nesprávneho procesného postupu súdu sa pritom týkajú troch skutočností a to správania žalovanej voči žalobcovi, dohody o vrátení daru a povinnosti tvrdenia žalovanej. Žalovaná viacnásobne v prvoinštančnom konaní uviedla svoje skutkové tvrdenia ohľadom svojho správania vo vzťahu k žalobcovi a to najmä v replike a duplike, uviedla teda svoje skutkové tvrdenia týkajúce sa jej správania voči žalobcovi a tiež správania žalobcu voči nej a účinne poprela skutkové tvrdenia žalobcu. Postup súdu týkajúci sa dokazovania vyžiadanim prepisu sms správ žalovanej považuje za správne v súlade s CSP, nakoľko vykonanie takéhoto dôkazu by bolo neprimeraným zásahom do súkromia žalovanej. Nepravdivé je tvrdenie žalobcu, že súd žiadal od žalobcu uviesť presné skutkové tvrdenia o vyjadreniach žalovanej, ktoré mali byť hrubým porušením dobrých mravov. Nakoľko žalobca vo svojich listinných podaniach bližšie nekonkretizoval sms správy a nebol schopný vyselektovať správy, ktoré by mali obsahovať údajné vulgárne vyjadrenia na adresu žalobcu, je takýto postup súdu vzhľadom na povinnosť žalobcu uniesť dôkazné bremeno podľa názoru žalovanej správny. K existencii dohody o vrátenie daru alebo akejkoľvek inej mimosúdnej dohody týkajúcej sa odstúpenia práv zo stavby sa žalovaná vyjadrila aj v replike aj v duplike. Na týchto tvrdeniach naďalej zotrváva. Postup súdu, ktorým vyhlásil za sporné, či bola žalovaná pred podaním žaloby vyzvaná na vrátenie daru, či sa žalovaná o žalobcovi vulgárne vyjadrovala a či ohovárala deti žalobcu považuje za primeraný a správny aj z toho dôvodu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno - nevedel preukázať ním tvrdené správanie žalovanej, ktoré malo byť podľa neho v intenzite hrubého porušenia dobrých mravov. Tvrdenie žalobcu, že odôvodnenie rozsudku nespĺňa náležitosti § 220 ods. 2 CSP považuje za nesprávne a účelové. Je názoru, že odôvodnenie a hlavne rozsudok ako celok spĺňa všetky zákonné náležitosti CSP, považuje ho naopak za dôsledne a dôkladne vypracované, nakoľko obsahuje detailný popis dokazovania, vyhodnotenie dôkazov a záverov súdu a tiež vzhľadom na jeho obsiahlosť (21 strán). K námietke žalobcu, že súd nevykonal ním navrhované dôkazy uviedla, že súd nevykonal dokazovanie výsluchom svedka G. Z., nakoľko nebolo nevyhnutné poukazovať na výzvu na vrátenie daru urobenú pred začiatkom konania, vyžiadanie prepisu správ od mobilného operátora žalovanej by podľa nej predstavovalo neprimeraný zásah do jej súkromia a vzhľadom na početnosť správ (2-3) súd nevykonal dokazovanie vyžiadanim takéhoto prepisu. Sami svedkovia pritom nevedeli uviesť bližšie informácie k sms správam, konkretizovať obdobie, ani ich obsah. Podobne svedkovia Z. a Z. ml. uviedli súdu iba nepresné a obširné informácie, na základe ktorých súd nemohol konštatovať hrubé porušenie dobrých mravov žalovanou ohováraním ich osôb. Ak by aj bol G. Z. vypovedal v prospech žalobcu, súd by bol naďalej povinný skúmať hlavný dôvod na vrátenie daru a to, či žalovaná hrubo porušila dobré mravy. Obdobný názor má žalovaná na vykonanie dokazovania aj vyžiadanim prepisu sms správ. Podľa nej súd dospel k správneému záveru, že žalovaná neporušila hrubo dobré mravy a že neexistuje dôvod na vrátenie daru.

29. Žalovaná vyslovila nesúhlas aj s tvrdením odvolateľa, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, považuje ho za mylné a účelové, nakoľko súd skúmal, či boli dané dôvody na vrátenie daru, teda či žalovaná hrubo porušila dobré mravy a to aj v kontexte správania žalobcu k žalovanej. Napokon dospel k správneému záveru, že žalobca nepreukázal, že by sa žalovaná ako obdarovaná správala voči nemu alebo voči členom jeho rodiny spôsobom, ktorý možno hodnotiť ako hrubo porušujúci dobré mravy. O dôkaznej sile žalobcu podľa žalovanej môže svedčiť aj žaloba, ktorá mala rozsah dvoch strán a neobsahovala žiadne dôkazy, odhliadnuc od toho žalobca nedokázal uniesť dôkazné bremeno ani v priebehu konania. Tvrdenia žalobcu ohľadom nesprávnych záverov súdu žalovaná považuje za zavádzajúce a závery uvedené v rozsudku považuje za v celom rozsahu za správne. Žalovaná je toho názoru, že rozsudok je vecne aj formálne správny, závery, že neexistuje dôvod na vrátenie daru a že žalovaná hrubo neporušila dobré mravy, považuje za odôvodnené. Zotrváva na

všetkých svojich písomných a ústnych vyjadreniach prednesených v prvoinštančnom konaní. Navrhuje preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil a zároveň jej priznal náhradu trov druhoinsťančného konania.

30. Žalobca predložil k doručenému vyjadreniu žalovanej k jeho odvolaniu písomné vyjadrenie, v ktorom s poukazaním na dôvody jeho odvolania vyslovil názor, že z vyjadrenia žalovanej nemožno určiť dôvody, pre ktoré žalovaná považuje rozsudok za správny, nemožno ho hodnotiť inak, ako čisto formálne. Z vyjadrenia vyplýva, že žalovaná sa stotožňuje s nesprávnym rozhodnutím súdu, pretože jej vyhovuje. Žalovaná reaguje len na ňou vybrané časti, len veľmi všeobecne a navyše bez vecnej súvislosti. Žalovaná nikdy účinne nepoprela tvrdenie žalobcu o tom, že sa vulgárne vyjadrovala o žalobcovi ako o „starom k.....“. Žalovaná tieto vyjadrenia len relativizuje. Svedecké výpovede potvrdili, že žalobca jej nikdy nedal podnet k tomu, aby ho hanebným a zavrhnutia hodným spôsobom urážala. S ohľadom na princíp vzájomnosti a okolností prípadu žalobca opätovne poukazuje na jednoznačný fakt, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaná sa zásadne mylí, ak sa domnieva, že Okresný súd Trnava dospel k správnej závere o nepreukázaní hrubého správania sa žalovanej voči žalobcovi. Žalovaná vo svojom vyjadrení neváhala ani naivne klamať, ak tvrdí, že nepravdivé je tvrdenie žalobcu, že súd žiadal od žalobcu uviesť presné skutkové tvrdenia o vyjadreniach žalovanej, keďže táto skutočnosť nepochybne vyplýva zo zápisnice z pojednávania dňa 27.6.2017. Podľa žalobcu je nepochybné a nesporné, že strany uzavreli ústnu dohodu o podmienkach celkového vypořádania, súčasťou ktorej bol aj záväzok vrátiť dar žalobcovi, na preukázanie ktorej súd navrhol vykonať výsluch svedka G. Z.. Nesporné uzavretie dohody preukazuje aj žalobcom zdokladované plnenie dohody zo strany žalobcu. Žalovaná plnenie zo strany žalobcu preukázateľne prijala tak, ako okresný súd, aj ona sa snaží ignorovať všetky vyjadrenia žalobcu na túto tému. Súd prvej inštancie absolútne svojvoľne nevykonal navrhnutý dôkaz potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, čo spôsobuje zásah súdu do práva žalobcu na spravodlivý proces a s tým spojené nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalobca nesúhlasí s názorom žalovanej, že postup súdu bol primeraný a správny. Podľa žalobcu žalovaná je evidentne zameraná na množstvo a to nielen v tomto spore. Žalobu považuje za nedôvodnú, lebo obsahuje málo strán a rozsudok za dôsledne vypracovaný, lebo má 21 strán. Počet strán pritom nemôže byť rozhodujúcim kritériom pri posudzovaní dôvodnosti listiny. Žalobca vyslovil názor, že nie je dôležité, či žalovaná posielala spoločným známym a priateľom dve sms správy, alebo dvadsať. Podľa žalobcu vyjadrenie žalovanej nijakým spôsobom nespochybnilo, ani nevyvrátilo nespornú existenciu odvolacích dôvodov na strane žalobcu a tým aj samotnú dôvodnosť odvolania. Preto žalobca opätovne navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne aby ho zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie.

31. Žalovaná využila možnosť podať prostredníctvom svojho právneho zastúpenia aj vyjadrenie k doručenému predchádzajúcemu vyjadreniu žalobcu, v ktorom uviedla, že v celom rozsahu nesúhlasí s tvrdeniami žalobcu a vyjadrenie považuje za nedôvodné, odvádajúce pozornosť od merita sporu a konzekventne aj od povinnosti žalobcu uniesť dôkazné bremeno. Naďalej trvá na svojom návrhu, aby odvolací súd odvolanie žalobcu zamietol v celom rozsahu a potvrdil rozsudok okresného súdu. Vyjadrenie žalobcu podľa nej obsahuje opakované tvrdenia, ktoré nie sú relevantné a ku ktorým sa už žalovaná vyjadrovala. Preto sa v tomto vyjadrení vyjadrí len k vecným argumentom žalobcu a ostatné tvrdenia, ktoré nemajú potenciál ovplyvniť konanie a ktoré majú charakter „emočných výlevov“ necháva vzhľadom na hospodárnosť konania bez povšimnutia. Žalovaná naďalej zotrváva na svojom tvrdení, že vykonanie výsluchu navrhovaného svedka G. Z. ohľadom výzvy na vrátenie daru by aj tak neovplyvnilo hmotnoprávne dôvody na vrátenie daru, ktoré bol prvoinštančný súd povinný skúmať, teda aj v prípade, ak by svedok vypovedal v prospech žalobcu, súd by bol naďalej povinný skúmať hlavný dôvod na vrátenie daru a to, či žalovaná hrubo porušila dobré mravy. Žalovaná tiež zotrváva na svojich tvrdeniach týkajúcich sa existencie dohody o vrátení daru alebo existencie akejkoľvek inej mimosúdnej dohody týkajúcej sa odstúpenia práv zo stavby, čo uviedla vo svojich vyjadreniach zo dňa 16.2.2017 a 10.4.2017. Žalovaná naďalej tvrdí, že na vrátení daru sa so žalobcom nikdy ústne nedohodli, rovnako nikdy nebola finalizovaná a teda neexistovala žiadna konkrétna ponuka, na ktorú by bolo možné relevantne reflektovať tak, ako sa to snaží vykresliť žalobca. Žalovaná je naďalej názoru, že prvoinštančný rozsudok je spravodlivý, vecne aj formálne správny a predovšetkým preskúmateľný a jeho závery sú dostatočne odôvodnené. V závere uviedla, že zotrváva na všetkých svojich písomných a ústnych vyjadreniach doposiaľ prednesených v prvoinštančnom konaní a navrhuje, aby odvolací súd v zmysle § 387 CSP napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil a priznal jej náhradu trov druhoinsťančného konania v plnom rozsahu.

32. Žalobca využil oprávnenie podať písomné vyjadrenie aj k tomuto ostatnému vyjadreniu žalovanej, v ktorom uviedol, že žalovaná ako legitímna strana sporu je zaťažená bremenom tvrdenia a nie je možné sa účinne brániť jednoduchým popieraním všetkého čo žalobca v spore uvedie. Jej vyjadrenia sú všeobecné a chýba im vecná a logická súvislosť so sporom. Navyše počas celého konania žalovaná vytrvalo a účelovo zotrúva v omyle ohľadne dôvodov, pre ktoré žalobca navrhol vykonať výsluch svedka G. Z.. Žalobca opakovane upozornil žalovanú, že výsluch svedka nenavrhol len za účelom preukázania existencie výzvy žalobcu na vrátenie daru, ale najmä z dôvodu preukázania existencie dohody strán o vrátení daru a s tým súvisiaceho hrubého porušenia dobrých mravov zo strany žalovanej. Okrem neakceptovateľného vulgárneho správania žalovanej voči žalobcovi, ktoré bolo v konaní preukázané je hrubým porušením dobrých mravov aj porušenie dohody strán o vrátení daru a celkového vzájomného vysporiadania strán, pričom poukázal na zásadu pacta sunt servanda. Účelové a zavrhnúťhodné správanie žalovanej pri ne/plnení dohody uzavretej so žalobcom je ďalším učebnicovým príkladom hrubého porušenia dobrých mravov. Žalobca tvrdí, že sa so žalovanou dohodol na vrátení daru a vyporiadaní vzájomných záväzkov a že žalovaná túto dohodu porušila. Žalovaná v žiadnom vyjadrení neuvádza, ktoré tvrdenia žalobcu sú irelevantné pre súdne konanie. Žalovaná sa vecnou argumentáciou nezaobrá a svoje tvrdenia nie je schopná súdu preukázať, pričom ku skutočnému dôvodu výsluchu svedka nič nenamietá a neustále tento dôvod prehlíada. Podľa žalobcu sa žalovaná relevantne, resp. vôbec nevyjadřila k odvolacím dôvodom žalobcu, ale ani k manipulácii s okolnosťami sporu, na ktoré upozornil. Žalovaná tiež nevysvetľila prečo ponecháva bez vyjadrenia aj argumentáciu žalobcu ohľadom intenzity hrubého porušenia dobrých mravov, ktoré nie je možné posudzovať podľa počtu urážlivých správ. Žalobca úprimne verí, že súd prvej inštancie nepovažuje vulgarizmy žalovanej na adresu žalobcu za v súlade s dobrými mravmi a ich posúdenie ako nedostatočne intenzívne na vrátenie daru vychádza len z nesprávneho právneho posúdenia veci. Posudzované správanie žalovanej pritom nemusí byť na verejnosti, lebo porušenie dobrých mravov vo vzťahu k povinnosti vrátiť dar nemusí byť verejné. Vyjadrenie žalovanej podľa žalobcu neprinieslo do sporu ani vysvetlenie prečo v celom konaní nepredložila jediný dôkaz preukazujúci jej tvrdenie, že v spore nie sú dôvody na vrátenie daru. Príkladom klamstva žalovanej je vyjadrenie, že so žalobcom sa na vrátení daru nedohodla, ktoré tvrdenie nepreukázala a k návrhu žalobcu na vykonanie dôkazu, ktorý by mohol túto dohodu potvrdiť sa relevantne nevyjadřila. Zo správania sa žalovanej voči žalobcovi nie je možné pochybovať o porušení dobrých mravov, sporná mohla zostať len jeho závažnosť, resp. intenzita, ktorú súd nesprávne vyhodnotil ako menej závažnú, resp. nedostatočne intenzívnu. Z tohto dôvodu a pre zachovanie práva žalobcu na spravodlivý proces je podľa žalobcu nevyhnutné, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu tak, že žalovaná je povinná vrátiť žalobcovi dar, resp. aby vrátil vec súdu prvej inštancie na opätovné prejednanie.

33. Ďalšie podania v odvolacom konaní strany do spisu nedoručili.

34. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je v oboch výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP.

35. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na rozsah odvolania uplatnený žalobcom ako aj ním uplatnené odvolacie dôvody, bolo posúdiť, či súd prvej inštancie zachoval správny procesný postup v súlade s CSP, či konanie má vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, či súd dôvodne nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, či dospel

na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a napokon či rozhodnutie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci.

36. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, za situácie, keď súd prvej inštancie vykonal navrhnuté dokazovanie v potrebnom rozsahu, jeho výsledky správne vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým zisteniam a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie, ktorý na vec aplikoval správne procesné i hmotnoprávne ustanovenia, ktoré správnym spôsobom vyložil a náležite na vec aplikoval, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť dôvodov preskúvaného rozsudku a odkazuje na správne, výstižné a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúvaného rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa iba nasledovné:

37. Z odôvodnenia preskúvaného rozsudku je zrejmé, že súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia v súlade s § 220 ods. 2 CSP riadne uviedol, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd pritom jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, pričom odkázal aj na ustálenú rozhodovaciu prax. Odôvodnenie rozsudku je plne presvedčivé. Súd vyčerpávajúco rozpísal rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré i riadne vysvetlil. Z odôvodnenia preskúvaného rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných zákonných ustanovení, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd z týchto dôvodov dospel k záveru, že odôvodnenie preskúvaného rozsudku ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Za tohto stavu nemožno za opodstatnenú považovať námietku odvolateľa, že neodôvodnením rozhodnutia v súlade s § 220 ods. 2 CSP došlo k odňatiu stranám možnosti konať pred súdom.

38. Vzhľadom na priam vyčerpávajúce presvedčivé a správne odôvodnenie preskúvaného rozsudku, v ktorom sa prvoinštančný súd náležite vysporiadal aj s prevažnou časťou dôvodov použitých aj v rámci odvolacej argumentácie žalobcu, s poukazom na zásadu hospodárnosti konania (čl. 17 CSP) odvolací súd považoval za potrebné osobitne sa vyjadríť a doplniť tak odôvodnenie prvoinštančného súdu iba k niektorým nižšie uvedeným odvolacím argumentom, pričom v ostatnom v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie preskúvaného rozsudku.

39. Súd prvej inštancie, ako to uviedol aj v odôvodnení preskúvaného rozsudku, bol viazaný tým aké dôvody na vrátenie daru uviedol včas s prihliadnutím na zásadu kontradiktórnosti konania žalobca, ktoré štyri boli skutkovo vymedzené tak, ako ich súd prvej inštancie vymenoval v ods. 35 svojho rozsudku. Ako hrubé porušenie dobrých mravov zo strany žalovanej žalobca nevymedzil nedodržanie ňou dohody, ktorá podľa tvrdenia žalobcu mala byť medzi nimi uzavretá o vypořádání vzájomných majetkových vzťahov po rozchode, nebol preto dôvod existenciu takejto dohody preukazovať výpoveďou žalobcom navrhnutého svedka G. Z. Keďže takýto dôvod jeho výsluchu navrhnutý nebol, súd prvej inštancie nemal ani dôvod sa s ním vysporiadať v časti, v ktorej odôvodňuje nevykonanie dokazovania. Ak žalobca tvrdí, že ďalším dôvodom výsluchu tohto svedka mala byť jeho výpoveď k existencii ústnej dohody strán o vrátení daru, je nevyhnutné zohľadniť, že predmetom daru bola nehnuteľnosť, preto dohoda o vrátení, resp. vydaní nehnuteľnosti, ktorá je svojou podstatou zmluvou o prevode nehnuteľnosti, by v zmysle § 46 ods. 1 Občianskeho zákonníka musela mať písomnú formu s následkom absolútnej neplatnosti takéhoto právneho úkonu urobeného v inej ako písomnej forme, v zmysle § 40 Občianskeho zákonníka. Vykonanie dôkazu na preukázanie zjavne absolútne neplatného právneho úkonu by potom bolo nepotrebné, neekonomické a neefektívne. Vzhľadom na uvedené, v spojení s dôvodom nevykonania dôkazu výsluchom tohto svedka uvedeným prvoinštančným súdom v bode 32. a 45. odôvodnenia, nie je potom daný odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. e) CSP, keďže tento žalobcom navrhnutý dôkaz nebol potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností. Ak súd prvej inštancie

nevykonanie tohto dôkazu výslovne neodôvodnil, z vyššie uvedeného hľadiska, nedošlo tým k porušeniu procesného práva žalobcu na odôvodnenie rozhodnutia podľa § 220 ods. 2 CSP v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

40. Obdobne sa odvolací súd stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, že vykonanie dôkazu vyžiadanim prepisu sms správ mobilného operátora žalovanej adresovaných svedkom Y. a K. by bolo nepotrebným a nadbytočným, keďže títo svedkovia boli súdom prvej inštancie k doručeným SMS správam riadne a podrobne vypočutí a výsledok tohto dokazovania bol pre vec plne postačujúci. Súd pritom pri posudzovaní uplatneného nároku vychádzal z preukázaného zistenia, že v daných sms správach v počte 2 až 3 každému svedkovi, boli žalovanou použité vulgárne výrazy na adresu žalobcu. Ďalšie dokazovanie v tomto smere aj odvolací súd považoval za nadbytočné.

41. Pokiaľ odvolateľ namieta, že súd nepostupoval v súlade s ustanovením o prostriedkoch procesného útoku a procesnej obrany v § 181 ods. 3 CSP, keď za sporné považoval, že sa žalovaná vulgárne vyjadrovala o žalobcovi v sms správach aj že rozprávala o deťoch žalobcu ako o nevďačných ziskuchtivcoch s tým, že žalovaná v konaní nikdy výslovne nepoprela existenciu týchto SMS správ, ani že sa v nich vulgárne vyjadrovala o žalobcovi, ani že sa vyjadrovala o jeho deťoch ako o nevďačných ziskuchtivcoch, tieto tvrdenia žalobcu sú v rozpore s obsahom spisu. Žalovaná v priebehu celého konania popierala tvrdenia žalobcu, na ktorých založil podanú žalobu, napríklad už vo vyjadrení k žalobe zo dňa 16.2.2017, kde uviedla: „Argumentácia, ktorou žalobca poukazuje na takéto správanie nie je ničím podložená, je zavádzajúca a klamlivá, nakoľko k hrubému správaniu (ergo správaniu v rozpore s dobrými mravmi) dochádzalo, avšak nie zo strany žalovanej, ale naopak zo strany žalobcu,“ alebo vo vyjadrení žalovanej zo dňa 10.3.2017: „Žalovaná by chcela osobitne vylúčiť a poprieť zmienené vulgárne slovné spojenie v súvislosti s konaním detí žalobcu - v replike zmienené vulgárne slovné spojenie nevyslovila.“ Pokiaľ ide o vulgárne vyjadrenie na adresu žalobcu v SMS správach zaslaných svedkom Y. a K., tento skutok bol v konaní preukázaný a súd v rámci posudzovania nároku žalobcu túto preukázanú skutočnosť aj zohľadnil a riadne vyhodnotil. Pokiaľ žalobca vidí pochybenie súdu porušením § 181 ods. 3 CSP, keď súd mal nútiť žalobcu uviesť presné skutkové tvrdenia o vulgárnych vyjadreniach žalovanej na adresu žalobcu v sms správach, zo zápisnice z pojednávania prvoinstančného súdu dňa 27.6.2017 vyplýva iba, že súd položil otázku splnomocnenému zástupcovi žalobcu na spresnenie týchto tvrdení, čo je legitímny postup súdu, pričom strana, na rozdiel od svedka (§ 196 ods. 2 CSP) ani nemá zákonom uloženú povinnosť vypovedať (§ 195 CSP), nemôže byť preto k výpovedi donucovaná. Pokiaľ žalobca súdu prvej inštancie vytyka, že nepostupoval podľa § 181 ods. 2 CSP, keď podľa neho nesprávne určil nesporné a sporné skutočnosti, je potrebné poukázať na to, že k postupu súdu podľa § 181 ods. 2 CSP dochádza na prvom pojednávaní súdu pred vykonaním dokazovania, pričom stanovisko súdu k skutkovým tvrdeniam a navrhovaným dôkazom má iba predbežný charakter. Súd sa preto počas nasledujúceho konania môže odkloniť od pôvodných predbežných záverov vo vzťahu k skutkovej stráne a k dokazovaniu, je pritom ale povinný umožniť stranám adekvátne reagovať na danú zmenu, čo v danom prípade bolo splnené. Ak žalobca považuje za nelogický záver súdu, že hoci neposkytnutie pomoci pri stavbe domu zo strany žalovanej nie je dôvodom na vrátenie daru, lebo súd to považuje za bezvýznamné a súd aj tak skúmal a mal za preukázané, že žalovaná sa na stavbe domu podieľala, takýto záver súdu sa javí iba ako redundantný, avšak vychádzajúci z výsledkov vykonaného dokazovania, ktorého nadbytočnosť ale nezakladá existenciu odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), že by súd týmto nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva a to už vôbec nie v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K námietke odvolateľa k tvrdeniu súdu, že vulgárne nadávky žalovanej neboli takej intenzity, aby mohli byť považované za hrubé porušenie dobrých mravov, najmä z dôvodu, že neboli uvádzané na verejnosti, s tým, že dvaja svedkovia už verejnosť sú, sa žiada uviesť, že za verejnosť sa považujú minimálne tri súčasne prítomné osoby (analogicky § 122 ods. 2 písm. b) Trestného zákona), čo pri zaslaní individuálnych SMS dvom osobám nie je splnené. Odvolací súd sa nestotožňuje ani s argumentáciou žalobcu, že počet SMS správ nie je rozhodujúci, keďže má priamy vplyv na aspekt sústavnosti, teda na kvantitatívnu stránku porušenia dobrých mravov. Správanie, ktoré jednorázovo či málopočetne nemusí byť právne významné, sa totiž pri určitej periodicite už stáva právne relevantným.

42. Záverom odvolací súd uvádza, že sa plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie vedúcim k zamietnutiu žaloby žalobcu, že v konaní bolo preukázané nevhodné a neslušné správanie sa žalovanej voči žalobcovi v podobe hanlivého vyjadrovania sa o žalobcovi pred jeho priateľmi, ktoré možno považovať za porušenie dobrých mravov, ktoré ale v žiadnom prípade nemožno kvalifikovať ako hrubé

porušenie dobrých mravov a to ani z hľadiska jeho intenzity, keď išlo o označenie žalobcu vulgarizmom v rámci písomného styku vždy vo vzťahu k jednej osobe nie na verejnosti, pričom nenieslo ani znaky sústavnosti, keďže podľa preukázaného išlo o dve najviac tri sms správy zaslané dvom osobám. Súd prvej inštancie teda správne uzavrel, že v konaní nebolo preukázané zo strany žalovanej voči žalobcovi, resp. členom jeho rodiny hrubé porušenie dobrých mravov, neboli tak naplnené zákonné podmienky pre vrátenie daru žalovanou žalobcovi v zmysle § 630 OZ. Prvoinštančný súd preto správne žalobu zamietol.

43. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalobcu zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, no už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

44. V zmysle § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Podľa ods. 2 ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

45. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, podľa ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

46. V zmysle § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

47. V tomto odvolacom konaní bola plne úspešná žalovaná a preto podľa cit. ust. žalovanej vzniklo právo na plnú náhradu trov odvolacieho konania voči v odvolaní neúspešnému žalobcovi. Prípadná existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP odôvodňujúcich výnimočne nepriznanie náhrady trov úspešnej strane (či už úplné alebo čiastočné), pritom v konaní nebola tvrdená, ani ju odvolací súd nezistil. Odvolací súd preto žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu 100%, pričom o výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

48. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).